

direnışkentte mücadele duvarları binbir emekle örüldü

Polis müdahalesini göze alamayan AKP hükümetinin işi başka biçimlerde bitirme ve çadırları direnişteki işçilere söktürme çabası bizzat Tek Gıda-İş sendikası ve Tekel işçileri tarafından boşa çıkarılmalı, direniş somut kazanımlar olmadan sonlandırılmamalıdır. Özellikle işçilerin haklı tepkileri anlaşılmalı ve Türk-İş yönetimiyle derhal hesaplaşılmalıdır. Bu yapılmadığında binbir emekle örülen mücadele duvarları sadece Tekel işçilerinin değil tüm emekçilerin üzerine yıkılabilir.

ISMAIL ŞENGÜL

Tekel işçilerinin 15 Aralık'ta Ankara'da AKP Genel Merkezi önünde başlattıkları eylem Sakarya'da işçilerin kurduğu Çadırkentte sürüyor. AKP hükümetinin eylemin bitirilmesi çabalarına işçiler direnişini aynı kararlılıkla sürdürerek yanıt veriyor. Bu yazı yazıldığında Tekel işçilerinin eylemi 73. gününü doldurmuştu. İş güvenceleri ellerinden alınarak 4C statüsünde iş güvencesiz çalışmaya zorlanan Tekel işçileri tüm olumsuzluklara rağmen mücadele etmeyi sürdürüyor.

Direnış alanında Türkiye'nin farklı yerlerinden binlerce işçi bulunuyor. Adana, Adıyaman, Amasya, Batman, Bitlis, Diyarbakır, Samsun, Siirt, Muş, Trabzon, Hatay, Manisa, İzmir, İstanbul gibi illerden gelen işçiler çadırkentte bir arada mücadelelerini sürdürüyorlar. İşçiler Türk-İş genel merkezi önünde adeta küçük bir kasaba kurmuş durumda. İlk günlerde yağmurdan korunmak için kurulan tenteler günler ilerledikçe içerisinde çok sayıda işçinin barınabildiği "ev"lere dönüştü. Demir profillerle iskeletleri oluşturulan çadırlara işçilerin yatabilmesi için paletler getirildi, sobalar kuruldu. Geceleri işçiler bu çadırlarda uyumaya başladılar. Çadırlarda yer kalmadığında da çevre esnaf, kurumlar yerlerini açtılar. Genelde dost sendikaların, emekten yana siyasi parti ve örgütlerin dağıttığı kumanyalarla karınlarını doyuran işçiler kendilerine gelen yardımları onlarla birlikte çadırkentte yaşayanlarla paylaşmayı da ihmal etmediler. Tam bir komün yaşamının egemen olduğu alanda çadırlardaki kararlar da kolektif biçimde alınıyor. Çadırlarda artık televizyonlar da var ve işçiler günlük haberleri takip etmekte zorlanmıyorlar. Gün içerisinde meydana gelen olaylar geceleri çadırlarda sohbet konusu oluyor ve bu sohbetler genelde sabaha kadar devam ediyor.

Ankara'nın kalbinde, kaldırımların üzerinde kurulan bu direnişkentte emek ve demokrasi güçleri de işçilerle birlikte eylemi sürdürüyor. Geceleri çadır kentte işçilerle birlikte sabahlanırken gece nöbetlerinde yapılan sohbetler işçi sınıfını sosyalistlere, sosyalistleri işçi sınıfına ya-

kınlaştırıyor. Alandaki işçilerle geceleri onlarla birlikte dayanışma nöbetlerine kalan sosyalistler arasında çok güçlü bağlar kurulmuş durumda.

İşçi sınıfı eylemiyle egemenlerin ürettiği şovenizm duvarını kırıyor. Sosyalistleri direniş çadırlarında ağırlayan işçiler "Asla yalnız yürümeceksin" sloganının hayata yansıyan güveniyle, mücadelelerine daha sıkı sarılıyor. İşçi sınıfı, sınıf dayanışmasını örüyor. Batı illerinden gelen işçilerle Diyarbakır'dan, Bitlis'ten gelen Kürt işçiler, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını burada yükseltiyorlar. Bu da direnişin şovenizmle manipüle edilmesini engelliyor. Öyle ki bakanın direnişini PKK yönlendiriyor şeklindeki açıklamaları işçiler arasında ciddiye alınmadı ve asla tartışma konusu bile yapılmadı.

Ve direnişin ön saflarında kadınlar. Evlerinde, arkalarında bıraktıkları çocuklarının özlemleriyle aynı zamanda onlara bırakacakları geleceğin umuduyla kavgalarına sınıksız sarılan kadınlar. Sloganları en yüksek sesle atanlar onlar, pankartı sınıksız tutan onlar, eylemlerin ön safında yürüyenler onlar.

Alandaki işçiler aradan geçen zamanda üstlerine düşen görevleri başarıyla yerine getirdiler. Aşırı soğuk, yağmur, kar demeden ısrarla alanda kalmaya devam eden işçiler tatmin edici bir kazanım elde edilmeden de alanı terk etmek istemiyorlar.

Ankara'nın göbeğini iki-buçuk aydır işgal eden, sloganlarıyla her gün egemen güçlere mesajlarını çok net veren, açlık grevinden yürüyüşlere kadar her türlü eylemselliği hiç düşünmeden hayata geçiren işçiler bugün yalnız başlarına yapabileceklerinin en üst sınırlarına ulaşmak üzere. Peki bu direnişin zaferle sonuçlanması için bu yeterli mi? İşçilerinin bu performansına rağmen başta Türk-İş ve konfederasyonlar olmak üzere toplumsal güçler üzerlerine düşen görevleri yerine getirebildiler mi?

Aradan geçen yetmiş kusur günde bu soruların iç karartıcı yanıtlarını bir çok kez aldık, almaya da devam ediyoruz. Bugün AKP hükümetinin pervasızca davranabilmesinin nedeni de kuşkusuz bu olumsuz yanıtlardır. Evet direnişe bir çok kesim destek verdi, vermeye de devam ediyor. Ancak herkesin hepimizin bildiği bir gerçek var

ki işçi sınıfının mevcut sendikal önderliği başta olmak üzere bir bütün olarak toplumsal güçler bu direnişini zaferle sonuçlandırarak müdahaleleri asla yapmadı, yapamadı. Alanda kumanya, çay, çorba, odun dağıtmaktan ibaret kalan desteklerin mevcut durumda çok da anlamlı olmadığı açıktır. Sınıfın üretimden gelen gücünün kullanılmadığı, mücadelenin sokak sokak yayılmadığı kısacası sistemin anladığı dilen konuşulmadığında zaferle ulaşmak da imkansızlaşır.

İşte bugün bunun bilincinde olan işçiler kendilerine somut destek verilmesini bekliyor. Uygulan(a)mayan kararların mücadelelerine katkı sağlamayacağını çok net biçimde görüyorlar. Özellikle çadırkenttekilerin dışında kalan ve alana bir türlü getirilemeyen Tekel işçileri nedeniyle istenilen sayının yakalanamaması, bir günlük dayanışma grevi ve 20 Şubatta Ankara'da gerçekleşen oturma eylemlerinin beklenen düzeyde olmayışı, konfederasyonların 22 Şubatta yaptıkları toplantıdan çıkan kararlar ve son olarak Türk-İş'in Türk-İş Genel Sekreterliğinden istifası gibi gelişmeler direnişin seyrini olumsuz etkiliyor. Öte yandan 2 Mart gününün 4C'yi imzalamak için son tarih olması ve sürenin gitgide azalması umutların büsbütün Danıştay kararına bağlanmasına neden oluyor.

Bütün bu olumsuzlukların yanında sendikal bürokrasinin istenilen düzeyde sürece müdahale edemiyor oluşu ve Türk-İş'in süreçten büsbütün çekilmesi bir kez daha malum sonla yüzleşileceği hissini uyandırıyor. Konfederasyonların toplantısında asla süreci ilerletici önerilerde bulunmadığı bilinen, kendi aldığı kararlara uymayan ve Tekel işçisini yalnız bırakan Kumlu ve Türk-İş yönetiminin bundan sonraki hedefinin Ankara'daki işçileri bir an önce evlerine göndermek olduğu açıktır. Yaşanan gelişmeler Türk-İş yönetiminin direnişin sonlandırılması konusunda AKP hükümetiyle bir uzlaşma halinde olduğunu hissettirmektedir. Umut kırılan, yapılacak hiçbir şey kalmadığına inanılan işçilerin direnişini kendiliğinden sonlandırması beklenmektedir. Polis müdahalesini göze alamayan AKP hükümetinin işi başka biçimlerde bitirme ve çadırları direnişteki işçilere söktürme çabası bizzat Tek Gıda-İş sendikası ve Tekel işçileri tarafından boşa çıkarılmalı, direniş somut kazanımlar olmadan sonlandırılmamalıdır. Özellikle işçilerin haklı tepkileri anlaşılmalı ve Türk-İş yönetimiyle derhal hesaplaşılmalıdır. Bu yapılmadığında binbir emekle örülen mücadele duvarları sadece Tekel işçilerinin değil tüm emekçilerin üzerine yıkılabilir.

Direnışteki işçiler tüm uzlaşma ve bitirme eğilimlerine karşı direniş mevzilerini kararlılıkla savunmaya devam ediyor, emek ve demokrasi güçleri de desteklerini somut biçimlerde sürdürmelidirler.

Düne kadar, tüyü bitmemiş yetimin hakkını yedirmem diyerek işçilerin mücadelesini gözden düşürmeye çalışan Erdoğan'ın işçileri binbir yöntemle iknaya çalışması, iki günde bir Tekel işçileriyle ilgili açıklamalar yapıyor oluşu bile egemen güçlerin bu direnişten ne kadar rahatsız olduklarının somut göstergeleridir. Bugün bütün imkansızlıklara rağmen asla pes etmeden mücadeleyi yükselten işçiler benzer kaderi paylaşacak olan diğer işçilere de yol gösteriyor. Örgütlü olduğunda nelerin başarılacağı bugün Tekel direnişinde bir kez daha somut olarak görülüyor.